

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Μόλις σταθήκαμε στην όχθη του χειμάρρου αυτού, εξετάσαμε άμέσως τὸ ἔδαφος. Ὁ γέρο Ρούθης διέκρινε ἐκεῖ τις πατημασιές τοῦ λευκοῦ ἀλόγου. Τὰ ἴχνη αὐτὰ σταματοῦσαν μπρῶς στὴν ὄχθη καὶ κατόπιν χανόντουσαν.

Τὶ εἶχε ἀπογίνει λοιπὸν τὸ λευκὸ ἄλογο ;
Τρόμαξε μπρῶς στὸ χειμάρρο καὶ γύρισε πίσω ;
Μὰ ὄχι. Δὲν διακρίναμε κάτω στὸ ἔδαφος ἴχνη γυρισμοῦ.
Δὲν ἀργήσαμε λοιπὸν νὰ μαντέψουμε τί εἶχε συμβεῖ.

Τὸ λευκὸ ἄλογο πήδησε μέσα στὸ χειμάρρο γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς λύκους.

—Ναί, διάβολε, ἔτσι εἶνε, μὰ ὄλους τοὺς ἀγίους! φώναξε ἔξαφνα ὁ γέρο Ρούθης, ποῦ εἶχε σκύψει στὸ ἔδαφος καὶ μελετοῦσε σ' αὐτό, σάν σ' ἀνοιχτὸ βιβλίον. Ἔτσι εἶνε, διάβολε! εἶπε πάλι. Τὸ πράγμα εἶνε ὀλοφάνερο. Νὰ τὰ ἴχνη τοῦ ἀλόγου! Νὰ καὶ τῶν λύκων! Φτάσαμε στὴν ὄχθη τοῦ χειμάρρου. Τὸ ἄλογο βρέθηκε περικυκλωμένον ἀπὸ τὰ θηρία. Μπρῶς γκρεμίσαι καὶ πίσω ὁ θάνατος ἀπ' τὰ δόντια τῶν ἀγριμιῶν. Καὶ προτίμησε τὸ γκρεμὸ. Πρὶν δηλαδὴ προφτάσῃ οἱ λύκοι νὰ πρῶθῃσιν ἀπάνω του, τὸ γενναῖο καὶ περήφανο ζῶον πήδησε μέσα στὸ χειμάρρο!

Ἀκούγαμε τὸ γηραδὸ κληγὸν κατὰπληκτοῖ γιὰ τὴν δευδερκεῖα του. Ἐπειτα γυρίσαμε τὰ μάτια μας πρὸς τὸ ποτάμι. Τὰ νερά ἀφρίζαν καὶ κυμάτιζαν ἀγρία. Ἡ νεροποντὴ εἶχε δυναμῶς σει καταπληκτικὰ τὸ ρεῦμα. Καὶ μιά τρομερὴ σκέψις πέρασε τότε ἀπ' τὸ μυαλὸ ὄλων μας : «Ἐἶχε σωθῆ τὸ λευκὸ ἄλογο ἢ εἶχε πνιγῆ, ἢ εἶχε τέλος παρασυρῆ ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸ ρεῦμα ;»

Τὴ σκέψις μας αὐτὴ τὴ μάντεψε ὁ γέρο Ρούθης καὶ μὰς εἶπε :

—Τὸ λευκὸ ἄλογο δὲν κολύμπησε καθόλου.

Ἀπορήσαμε.

Τὶ ἐσήμαιναν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κληγῶ ;

—Ἔισαι βέβαιος γι' αὐτὸ ποῦ λές, Ρούθης ; τὸν ρώτησα.

—Ἀπολύτως βέβαιος, λοχαγέ, ἀπάντησε ὁ Ρούθης, πεπραγμένως λίγο γιὰ τὸ διασταγμὸ μου. Διάβολε, συνέχισε, γιὰτί ἔφαγα τὴ ζωὴ μου μέσα στὰ δάση ; Γιὰ νὰ μὴ μπορῶ νὰ διασῶμαι πάνω στὸ ἔδαφος, σάν σὲ ἀνοιχτὸ βιβλίον ;

—Καὶ πῶς συνέθεθ' αὐτὸ, Ρούθης ;

—Τὸ πράγμα εἶνε ἀπλούστατο, λοχαγέ, καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν τὸ μαντέψατε. Τὸ λευκὸ ἄλογο πήδησε στὸ ποτάμι πρὶν πιάσει ἢ μπόρα. Τὸ ρεῦμα ἦταν καὶ τότε ἰσχυρὸ, μὰ ὄχι καὶ τόσο, ὥστε νὰ μὴ μπορῆθαι τὸ περάσει τὸ λευκὸ ἄλογο, ἔστω καὶ φορτωμένον. Εἶνε σίγουρο λοιπὸν πῶς τὸ λευκὸ ἄλογο πέρασε ἀντίκρου, πολὺ εὐκόλα μάλιστα.

—Κι' οἱ λύκοι ; ρώτησα.

—Χμ... Οἱ λύκοι δὲν βρέξανε οὐτὴν οὐρὰ τους στὸ ποτάμι. Εἶνε ἀρκετὰ πονηροὶ οἱ διαβόλοι καὶ καταλάσαν τὴν κατοκοπιὰ. Τὸ ρεῦμα ἦταν ἀρκετὰ βαθὺ καὶ ἀρκετὰ ἰσχυρὸ γι' αὐτοὺς καὶ δὲν τόλμησαν νὰ ἀκολουθήσουν τὸ ἄλογο, γιὰτί θὰ παρεούρουντο πολὺ μακρυνὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ βρισκόμασταν. Τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ θάφτανε, πρὶν βρέξει, τὸ ἄλογο ὡς τὴν κοιλιά, τὸ πολὺ, ἐνῶ οἱ λύκοι θάπρεπε νὰ κολυμπήσουν. Ἀπέφυγαν λοιπὸν τὸν

κίνδυνον νὰ τοὺς τραθήξῃ τὸ δυνατὸ ρεῦμα ὡς τοῦ διαβόλου τὴ μάνα... Ὅλ' αὐτὰ, λοχαγέ μου, μπορεῖτε νὰ τὰ δῆτε κάτω στὸ ἔδαφος.

Ἔσκυπα ἀμέσως κι' ἄρχισα νὰ ἐξετάζω τὸ ἔδαφος τῆς ὄχθης. Ὁ γέρο Ρούθης εἶχε δίκην. Τὰ ἴχνη τῶν λύκων σκορπίζοντουσαν δεξιά κι' ἀριστερά, Ἄφρον εἶδαν δηλαδὴ τὸ λευκὸ ἄλογο νὰ τοὺς διαφεύγῃ, σκόρπισαν κι' ἔφυγαν, γιὰ νὰ ζητήσουν ἄλλου τροφῆ.

Ἡ διαπίστωση τοῦ γεγονότος αὐτοῦ μ' ἀνακούφισε ἀρκετὰ. Τὸ λευκὸ ἄλογο εἶχε σωθῆ ἀπ' τὰ δόντια τῶν λύκων.

Ἦταν κι' αὐτὸ μιά παρηγοριά. Μποροῦσα νὰ ἐλπίζω ἀκόμα...

Ἔπρεπε, ὥστόσο, νὰ διαδοῦμε τὸ ποτάμι. Πῶς θὰ τὸ πευχαίναμε ὁμως αὐτὸ, ἔτσι ποῦχε φουσκώσει, μετὰ τὴ νεροποντῆ ;

—Πρέπει νὰ βροῦμε ἕνα μέρος νὰ περάσουμε ἀντίκρου, εἶπε ὁ Γάρεϋ.

—Αὐτὸ ν' ἀκούγεται, ἐπιβεβαίωσε ὁ γέρο Ρούθης.

—Δὲν μποροῦν νὰ περάσουν τ' ἄλογά μας κολυμπώντας ; ρώτησα.

—Ἀδύνατον, λοχαγέ, ἀπάντησε ὁ γέρο Ρούθης. Τὸ ρεῦμα εἶνε πολὺ δυνατὸ. Δὲν τὸ βλέπω πρώτη φορά ἔτσι φουσκωμένον ἀπὸ τὴ μπόρα. Ἔχουμε στήγει κι' ἄλλοτε καρτεροὶ στὰ μέρη αὐτά. Μιά μέρα μάλιστα, ποῦ φρουροῦσε στὸν ἀντικρινὸ λόφον ὁ Γάρεϋ, συνέθεθ' ἐδῶ μιά τραγωδία. Μιά βάρκα κατέβαινε τὸ ποτάμι. Ἀπὸ ποῦ εἶχε φτάσει στὴς ἐρημιές αὐτές ; Ἄγνωστο. Μέσα σ' αὐτὴ βρισκόταν ἕνας Μεξικανὸς κι' ἕνας μαῦρος δούλος. Ἄεφανα ἔπαυσε ἡ μπόρα. Δὲν ἔβρεξε στὸ μέρος αὐτὸ, ἀλλὰ κάπου παραπάνω. Ἦταν μιά τοπικὴ νεροποντὴ, μιά μπόρα κατακλυσματια, ὀλίγων λεπτῶν. Κι' ὁμως τὸ ποτάμι φούσκωσε ἀγρία. Κατέβαζε τὰ νερά του μὲ τρομερὸ πτάγνον. Ἡ βάρκα χόρευε πάνω σ' αὐτὰ, ἕνα χορὸ διαβολικὸ. Καὶ ἔξαφνικὰ ὁ μαῦρος ἔπεσε στὸ νερὸ. Ὁ Μεξικανὸς θέλησε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ κουπὶ νὰ κρατηθῆ. Ἀπερίσκεψια... Γιὰτί ἔτσι ποῦ μετακινήθηκε ἡ βάρκα, ἀναποδογύρισε καὶ βρέθηκε κι' αὐτὸς στὸ νερό. Καὶ μέσα σὲ λίγες στιγμὲς πνιγῆκαν κι' οἱ δύο. Ὅσο γιὰ τὴ βάρκα, τὴν πήρε τὸ ρεῦμα κι' ὁ Θεὸς ἔφερε ποῦ τὴν πήγε...

—Ὅστε πρέπει νὰ βροῦμε πόρον, νὰ περάσουμε ; εἶπα.

—Βέβαια, λοχαγέ.

Χωρίσαμε τότε σὲ δύο ομάδες. Οἱ μισοὶ τραθήξαμε πρὸς τὰ πίσω κι' οἱ ἄλλοι μισοὶ πρὸς τὰ κάτω. Μὰ σὲ λίγο ξαναγυρίσαμε στὸ ἴδιο μέρος. Δὲν ὄφθαρχε πέρασμα ποθενά, ἔτσι ποῦ εἶχε φουσκώσει τὸ ποτάμι. Καὶ τώρα ; Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ ;

Τὸ ποτάμι ἀπλώνονταν μπρῶς μου ἀπειλητικῶς, σάν νάθελε νὰ μ' ἐμποδίσει νὰ τρέξω καὶ νὰ σώσω τὴν ἀγαπημένη μου.

Ἡ ἀπελπίσια ἄρχισε πάλι νὰ με καταλαμβάνη, ἀπελπίσια μαῦρη, ἀπέραντη. Ἔπρεπε νὰ περάσω ἀντίκρου, μὲ κάθε θυσία. Εἶχα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ ἄλογό μου σχετικῶς. Ὁ Μόρος μου θὰ περνοῦσε τὸ ποτάμι, παρ' ὅλο του τὸ φουσκωμα.

Τὰ σκέφθηκα ὄλ' αὐτὰ γρηγορα-γρηγορα κι' ἀμέσως, χωρὶς νὰ διατάσω πλέον, πήδησα στὸ Μόρον καὶ τὸν ἔφερα κοντὰ

Μιά μέρα ποῦ ὁ Γάρεϋ φρουροῦσε στὸν ἀντικρινὸ λόφον...

στην όχθη, άκρη-άκρη.

—Έμπρός, Μόρο! τού είπα, χαϊδεύοντάς τον στη χαιτή. Τό γενναίο ζώο κατάλαβε τί του ζητούσα. Καί χωρίς να διαστάση στιγμή, πήδησε στο ποτάμι κι άρχισε να κολυμπά, άγωνιζόμενο έναντιόν του ρεύματος.

Τί θάκαναν οι άλλοι σύντροφοί μου ;

Δέν τούς ζήτησα να μ' ακολουθήσουν. Ήσαν ελεύθεροι να μέισαν εκεί πού βρισκότουσαν. Μά κανείς άπ' αυτούς δέν έδεισαν στιγμή. "Άκουσα τ' άλογά τους, τό ένα μετά τό άλλο να πηδούν στο νερό.

Ο Μόρος μου έθαυματούργησε. Διέσχισε τό ρεύμα και πε λίγο φτάσαμε στην άντικρυνη όχθη. Περίμενα εκεί και τούς άλλους σύντροφούς μου. Φτάνανε ένας-ένας. Τους μετρούσα ζή-συχος, μίηρος παρασούρει κανένα τό ρεύμα. Μά εύτυχώς δέν συνέβη τίποτε τέτοιο. Πέρασαν όλοι, πλην ενός.

—Ο γέρο Ρούθης δέν φαίνεται, είπε ο Κουακεμπές.

Πράγματι, ο γέρο Ρούθης δέν είχε περάσει άντίκρυ. Τί είχε άπογίνει ; Τόν παρέρουε τό ποτάμι ; Δέν ήταν δυνατόν αυτό. Ο γέρο κυνηγός ήτανε συνηθισμένος από τέτοιες περιπέτειες.

—Άρχισαμε να έρευνούμε τό ποτάμι, με βλέμματα άγωνίας. Κι' άξαφνα διακρίναμε στο νερό σκιές.

—Ο γέρο Ρούθης κι' ή φοράδα του! είπε ο Γάρεσι.

—Ο γέρο Ρούθης περνάει κολυμπώντας ; ρώτησα.

—Ναί, λοχαγέ. Έπειδή ή φοράδα του εινε γερική, δέν θέλησε να τήν δυσκολέψη στο πέρασμα τό ποταμού κι' έπεσε στο νερό.

Πραγματικώς, διακρίναμε τώρα καθαρά τό γηραιό κυνηγό να κολυμπά πίσω άπ' τήν πιο στη του φοράδα, κρατώντας τήν ουρά της στα δόντια του. "Εται έρουμουλκείτο από τό ζώο, γιά να μήν τόν πάρη τό ρεύμα.

—Όταν ο γέρο Ρούθης έφτασε κοντά μας, ή πρώτη του δουλειά ήταν, άν κι' έσταζε από τό νερό, να σκύψη και να έξετάση τό έδαφος.

—Τί βλέπεις, Ρούθη ; τόν ρώτησα, όταν τελείωσε τήν έρευνά του.

—Τά πράγματα συνέθισαν όπως σάς είπα, λοχαγέ, μου άπάντησε. Τό λευκό άλογο πέρασε σόο και άθλαθές τό ποτάμι.

Δέν έπρεπε συνεπώς να χάνουμε καιρό. Κι' άκολουθώντας τά ίχνη του λευκού άλόγου, πάνω στο νερό από τη βροχή έδαφος, συνεχίσαμε καλπάζοντας τήν έρευνά μας.

Δέν ήμουν παιά άπελπισμένος. "Ελπίζα... "Ελπίζα πως θα πρόφταναν να σώσω τήν άγαπημένη μου Ίζολίνα. Όπως μάλλον μου έξήγησε ο Γάρεσι, έχοντας ύπ' όφην του τά ίχνη του λευκού άλόγου, τό κακότυχό ζώο δέν εκάλπαζε πλέον σαν φρενιασμένο. Προχωρούσε σιγά. Υπήρχε συνεπώς πιθανότης να τό προφτάσουμε.

Ξαφνικά όμως σταθήκαμε όλοι ακίνητοι. Είχαμε βρεθί έμπρός σ' έναν τρομερό φυσικό φραγμό. "Ενα άπέραντο δάσος μικρών βαλανιδιών άπλώνονταν έμπρός μας. Τά δέντρα αυτά ήσαν πολύ πυκνά και πολύ χαμηλά. Ήταν αδύνατον συνεπώς να περάσουμε τό φράγμα έπιπτοί.

—Κατεβάτε άπ' τ' άλογά σας! φώναξε ο γέρο Ρούθης. Θα μπούμε ήεσα στο δάσος, σφόμενοι και με τήν κοιλιά ακόμα και τραβώντας τ' άλογα μαζί μας. "Άλτρες κόβος! "Άλλοιάς δέν μπορεί να μπη κανείς στην διαβολοσύγκλα αυτή.

Ο γέρο Ρούθης είχε δικηο.

Κατεβήκαμε άπ' τ' άλογα και κρατώντας τα άπ' τά χαλινάρια, εισχωρήσαμε στο πυκνότερο δάσος τών βαλανιδιών. Προχωρούσαμε πλέον με μεγάλη δυσκολία, άλλοτε σκυφτοί, κι' άλλοτε γονατιστοί. Κι' αυτά τ' άλογά μας σκύθανε γιά να περάσουν. Τό σκοτάδι μέσα στο δάσος αυτό ήταν πυκνότερο. "Ανάψαμε τις λαμπάδες γιά να διακρίνουμε τά ίχνη του λευκού άλόγου.

Η μαρτυρική αυτή πορεία κράτησε αρκετή ώρα. Είμαστε κατάκοποι, τοακισμένοι. Εύτυχώς έπαυσαν να ζημερώση κι' έτσι πλέον ή βαλανιδιές άρχισαν ν' αραϊώνουν. Διακρίναμε τώρα

πολύ καθαρά τά ίχνη του λευκού άλόγου. Λίγο δρόμο ακόμα, κι' επί τέλους φτάσαμε σ' ένα μέρος ανοιχτό.

Τήν ίδια στιγμή πρόβαλε κι' ο ήλιος.

Πριν ξαναθέσουμε σ' άλογά μας, ο γέρο Ρούθης προχώρησε κι' έξέτασε τά ίχνη του λευκού άλόγου. Καθώς όμως ήταν σκυμμένος στο έδαφος, είδα τό πρόσωπό του να κατσουφιάζη. "Ετρεξα κοντά του και τόν ρώτησα άνήσυχος :

—Τί συμβαίνει, Ρούθη ;

—Κάτι τό ανεήγητο, και τό άπρόοπτο, λοχαγέ. Τά ίχνη του λευκού άλόγου αλλάζουν άποτόμως στο μέρος αυτό. Ένώ δηλαδή τό άλογο έφτασε ως εδώ προχωρώντας σιγά, άξαφνα άρχισε πάλι να καλπάζη. Γιατί συνέβη αυτό ; Τί άντίκρισε τό δύστυχο ζώο ; Πρό ποίου έχθρου βρέθηκε πάλιν, δέν μπορώ, γιά τήν ώρα, να καταλάβω.

Οι σύντροφοί μας άκουσαν τά λόγια του γηραιού κυνηγού και σκόρπισαν γύρω, έξετάζοντας τό έδαφος, με προσοχή.

Βρισκόμαστε τώρα μπρός σ' έναν άπέραντο λειμώνα. Πάνω στην πράσινη χλόη, ή σταγόνες τής βροχής άστραφταν, σαν πολύτιμα πετράδια...

"Άξαφνα, ένας άπ' τούς συντρόφους μας μάς εφώνασε να τρέξουμε κοντά του, δείχνοντας με τό δάχτυλο τό έδαφος. "Επλησίασαμε και κυττάσαμε να δούμε τί συμβαίνει.

Θέε μου!... Η συγκλήσις μου δέν είχε όρια. Με τό πρώτο βλέμμα πούρριξα στο έδαφος, κατάλαθα άμέσως τί είχε αναγκάσει τό λευκό άλογο να φύγη καλπάζοντας τρομαγμένο. Τό έδαφος ήταν καταπατημένο, ή χλόη λυωμένη σχεδόν. Όλοκληρο κοπάδι άγρίων άλόγων είχε περάσει άπ' τό μέρος αυτό, πάνω από τετρακόσια άγρια άλογα, όπως ύπολογίσαμε!...

Τό λευκό άλογο είχε βρεθί μπρός στο κοπάδι αυτό... Τά άγρια άλογα τό είδαν, με τό άλλοκοτο φορτίο του και τρώμαζαν... "Άρχισαν να τρέχουν στον άνοιχτό λειμώνα, σαν δαιμονισμένα. Τό λευκό άλογο τά ακολουθούσε...

—Ναί, έτσι συνέβησαν ακριβώς τά πράγματα, είπε ο γέρο Ρούθης, προχωρώντας κι' έξετάζοντας τό έδαφος. Να... να... κυττάτε. "Εδώ, στο μέρος αυτό, τό λευκό άλογο έφτασε τό κοπάδι. Νά τά ίχνη τών πετάλων του, ενώ τά ίχνη τών άγρίων άλόγων εινε, όπως βλέπετε, έντελώς διαφορετικά. "Εδώ πάλιν τό λευκό

άλογο μπηκε ανάμεσα στα άγρια. Κι' αυτά δέν φαίνονται παιά να τρώμαζον. Γνωρίστηκαν μεταξύ τους. Ίδεστε... Τώρα προχωρούν όλα μαζί... "Άκουγα τό γέρο Ρούθη σιωπηλός. Τρομερές σκέψεις περνούσαν άπ' τό μυαλό μου... "Αν κανένα από τά άγρια άλογα ερεθίστηκε, βέποντας τήν Ίζολίνα στη ράχη του λευκού άλόγου ; "Αν ώρμησε έναντιόν της και τήν κατέεσχισε με τά δόντια του ; ... "Ήξερα πολύ πού ερεθίζονται στις περιστάσεις αυτές τά άγρια άλογα τών λειμάνων...

Όστόσο, προχώρησα έμπρός, καλπάζοντας. Δέν ακολουθούσαμε τώρα τά ίχνη του λευκού άλόγου, άλλα τά ίχνη δλόκληρης τής αγέλης τών τετρακοσίων, πάνω-κάτω άλόγων.

Κι' άξαφνα, ενώ βρισκόμαστε πίσω από ένα ύψωμα γής, άνηφόρισα λίγο και είέκρινα άντίκρυ τό κοπάδι τών άγρίων άλόγων. Ήταν πολλά, παραπολλά, ώραία και περήφανα ζώα.

"Εβουκαν, πηδούσαν, χρεμέτιζαν άγρια... Φαίνοντουσαν έξαιρετικά ερεθισμένα... —Πρέπει να πλησιάσουμε με προσοχή, ειπαν οι σύντροφοί μου.

Δέν θέλησα ν' άκούσω τις συμβουλές τών συντρόφων μου. "Ανυπομονούσα τρομερά. Δέν με χωρούσε ο τόπος. Σπυροίσα λοιπόν τ' άλογο μου κι' έτρεξα έμπρός. "Ήμουν βέβαιος ότι τά άγρια άλογα θα έτρέποντο σε φυγή μόλις θα μ' άντίκρυαν κι' έτσι θα κατώρθωνα ίσως να πλησιάσω τό λευκό άλογο τών λειμάνων.

(Ακολουθεί)

Ο Μεξικανός θέλησε να τού δώση τό κοπάι να κρατηθή!...